MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW
BLADEFREGA

మిస్ WILKINSON నన్ను మేనల్లుడు అని పిలిచారు

THE FAMILY · 12

ఇది ఒక వెచ్చని ఆదివారం, 23 ఆగస్టు 2026, ఎన్నో ఇతర ఆదివారాల లాగే.

త్వరగా ముగించే మధ్యాహ్న భోజనం ఒక రాయితీ కాదు, ఒక ఆచారం. మధ్యాహ్నం కాసేపు విశ్రాంతి ఒక మినహాయింపు, అనుకోని ఒక సంఘటన తర్వాత ఉదయం అసాధారణంగా పెరిగిన డోపమైన్ ఉత్పత్తి మామూలు స్థాయికి రావడానికి మాత్రమే ఇచ్చే అనుమతి: ఈరోజు, మా అమ్మ Gillette కు సంబంధించిన ఒక శోధనకు Bing నా పేజీల్లో ఒకదాన్ని వెబ్‌లో మొదటి స్థానంలో ఉంచింది.

రెండో స్థానం నుంచి మా తాతయ్య చూస్తున్నారు, నవ్వుతున్నారు.

ఆయన కోపంగా ఉన్నట్టు లేదు.

King Camp Gillette 9 జూలై 1932న ఈ లోకాన్ని విడిచి వెళ్లారని కూడా ఈరోజే తెలుసుకున్నాను.

ఆ తేదీ చదివిన క్షణం, నేను దాదాపు కుర్చీ మీద నుంచి ఎగిరిపడ్డాను.

నా సొంత ప్రాజెక్టు, gillettenarrative.com, 9 జూన్ 2026న పుట్టింది.

ఆయన మరణించిన తొంభై నాలుగు సంవత్సరాల తర్వాత.

పైగా, నాతో నేను చేసుకున్న ఒప్పందాల ప్రకారం, 2058లో నేను అనుకున్న నా సొంత నిష్క్రమణకు ముప్పై మూడు సంవత్సరాల ముందు.

తేదీలు ఒక చోటికి చేరడం మొదలుపెట్టినప్పుడు, ఊహించని ఖచ్చితత్వంతో ఒకదానితో ఒకటి అతుక్కుపోతున్నప్పుడు, ఇక్కడ

మరో అల్గారిథం పనిచేస్తోందేమోనని నమ్మాలనిపిస్తుంది — మనం అలవాటుపడిన వాటితో ఏమాత్రం పోలిక లేని రూపం ఉన్న అల్గారిథం.

ఇలాంటి క్షణాల్లో ఎప్పటిలాగే, ఇంగ్లీషు జాజ్ సంగీతం నాకు తోడుగా ఉంది.

ప్రకృతి సహజ నియమాల ప్రకారం మా కుటుంబపు గిటార్లు, మాండొలిన్లు మౌనం వహించిన తర్వాత, నా మనసు సహజంగా స్వీకరించే సంగీతం ఇదొక్కటే.

తర్వాత నేను నా ఈమెయిల్ తెరుస్తాను.

నేరుగా గుండెకు ఒక పదునైన దెబ్బ తగులుతుంది.

లండన్ నుంచి Samantha రాస్తోంది.

ఆమె మిస్ Wilkinson మనవరాలు.

నా Maggie అత్తయ్య.

అడ్డంగా కలిసిన కత్తుల మహిళ.

కొంతకాలం క్రితం, తన కుటుంబం మొత్తం ముందు, నన్ను మేనల్లుడు అని పిలిచిన స్త్రీ.

ఆమె సందేశం చాలా సరళం.

మిస్ Maggie Wilkinson కన్నుమూశారు.

ఆమె కోరిక మేరకే, నా స్పందనను ముందే ఊహించగలిగేంతగా నన్ను బాగా తెలిసినవారు కాబట్టి, ఖననం పూర్తయిన తర్వాతే ఈ వార్త నాకు అందించారు.

మేము ఇంగ్లీషువాళ్లం.

ఒక కన్నీటి చుక్క తన చోటు వెతుక్కుంటుంది.

మరణం ఎప్పుడూ అందమైన విషయం కాదు.

అది మనం ఎప్పుడూ పూర్తిగా ఊహించనిది, అంతే.

నా జీవితంలో నేను కలిసిన స్త్రీలందరిలో, సంపాదించుకున్న ఈ అత్తయ్యది ఒక చిన్న అధ్యాయం మాత్రమే.

అయినా ఆమె పాత్ర చాలా ముఖ్యమైనది.

కులీనత్వం కేవలం బిరుదుల్లో, వంశ చిహ్నాల్లో, వారసత్వంగా వచ్చిన హక్కుల్లో మాత్రమే ఉండదని అర్థం చేసుకోవడానికి ఆమె నాకు సాయం చేశారు.

అది మర్యాదల్లో ఉంటుంది.

అది ప్రవర్తనలో ఉంటుంది.

ఇంగ్లీషు మాట్లాడేవాళ్లు తరచుగా "అప్లాంబ్" అని పిలిచే ఆ గుణంలో ఉంటుంది.

దానికి ఇంకా సరళమైన పదం ఉంది.

హుందాతనం.

ఈ లేఖ నేను ఆమెకు రాస్తున్నాను.

ఆమె కుటుంబం కోసం.

నా కోసం.

ఏదో ఒక రోజు ఇక్కడికి చేరే ప్రతి పాఠకుడి కోసం.

కంఠతా గుర్తున్న ఒకే ఒక్క వాక్యంతో మొదలుపెడతాను:

మనం కలిసే మనుషుల వల్లే మనం ఇలా ఉన్నాం, దాన్ని మన నుంచి ఎవరూ తీసుకెళ్లలేరు.

నిశ్చయత కావాలని తపించే రోగులు ఇష్టంగా ఇచ్చే అధికారాన్ని వైద్య సాహిత్యం తరచుగా దుర్వినియోగం చేస్తుంది.

అది తరచుగా మనకు ఏది అనుకూలమో అది చెబుతుంది.

ఏది ముఖ్యమో అది తక్కువసార్లు చెబుతుంది.

పుట్టినప్పటి నుంచి ఐదేళ్ల వయసు వరకు పిల్లలకు జ్ఞాపకాలు ఉండవని అంటారు.

అవసరమైన జ్ఞాన నిర్మాణాలు ఇంకా ఎదగలేదు కాబట్టి వాళ్లు వాటిని నిలుపుకోలేరని.

ఆ సిద్ధాంతం ప్రకారం, మనలో ప్రతి ఒక్కరూ ఐదేళ్ల చీకటిని మోస్తూ ఉండాలి.

అయినా మా అమ్మ కొట్టిన చెంపదెబ్బలు నాకు గుర్తున్నాయి.

బాలబడిలో టీచర్లు కొట్టిన చెంపదెబ్బలు నాకు గుర్తున్నాయి.

సంఖ్యలు మాత్రం గుర్తులేవు.

అవి సరి సంఖ్యతో మొదలయ్యేవి, బేసి సంఖ్యతో ఎప్పుడూ ముగిసేవి కావు.

పెద్దవాళ్లుగా మనం తినే దెబ్బలూ దాదాపు అలాగే పనిచేస్తాయి.

వాటిని ఎవరూ లెక్కపెట్టరు.

జ్ఞాపకం వాటిని గణాంకాలుగా భద్రపరచదు.

అది వాటిని నిశ్శబ్దంగా ఆత్మలో జమ చేస్తుంది.

ఏళ్ల తర్వాత, వాటిని రాతగా బయటికి తీస్తుంది.

వీడ్కోలు, Maggie అత్తయ్యా.

మీ ప్రయాణం ఇప్పుడు ఎక్కడ కొనసాగుతున్నా, అక్కడ మీకు స్వాగతం లభించాలి.

మీరు వాటి కింది నుంచి వెళ్లే రోజు వరకు కత్తులు అడ్డంగా కలిసే ఉంటాయి.

ఆఖరి వీడ్కోలు.

మీ మేనల్లుడు.

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔️